

Dr Bruce Waltke, Psalmy, wykład 22

© 2024 Bruce Waltke i Ted Hildebrandt

To jest dr Bruce Waltke i jego nauczanie na temat Księgi Psalmów. To jest sesja nr 22, Podejście liturgiczne, Psalm koronacyjny, Psalm 110.

Panie, nauczyliśmy się, że nie wdzieramy się do Twojej obecności, ale że musimy wejść w struktury Twojego przymierza w sposób, który Ci się podoba.

Dziękujemy, że nie tylko pouczasz nas, jak powinniśmy żyć, ale mocą Ducha Świętego umacniasz nas. Żyć tak, jak nam poleciłeś. Nie jesteśmy zależni od siebie.

Modlimy się tak, jak nauczył nas modlić się nasz Pan, nie wódz nas na pokusę, bo zdajemy sobie sprawę z naszej słabości i bez Twojej łaski nie potrafilibyśmy sobie z nią poradzić. Potrzebujemy cię. Nie jesteśmy silni sami w sobie.

Dziękuję zatem za umożliwienie. Dziękuję za Twoje oczyszczenie. Dziękujemy, że uczyniłeś nas ludem świętym zarówno krwią, wodą, jak i słowem i duchem. W imię Chrystusa, Amen.

W porządku, przyglądaliśmy się liturgicznemu podejściu do Psalmów, w którym zastanawialiśmy się, co, używamy słowa kultus zamiast przede wszystkim liturgiczny, patrząc na zewnętrzne przejawy religii. Rozważaliśmy, jak funkcjonuje kult i różne aspekty kultu.

Widzieliśmy, jak Psalmy są skomponowane jako libretto do kultu, który Mojżesz dał nam świętym personelem i dał nam święte instytucje i święte okresy, uznane za święte miejsce. David przekształcił to wszystko w operę. Zatem Psalmy były libretto towarzyszące rytuałowi, który Mojżesz dał ludowi.

Psalmom towarzyszyła także muzyka. Świątynia była o wiele wspanialsza niż namiot. Więc naprawdę twierdzę, że Dawid był jak Mozart i przekształcił rytuał w operę we wspaniały i chwalebny sposób na chwałę Boga i faktycznie pod Bożym natchnieniem.

I wtedy pojawił się wzór. Aby zilustrować podejście liturgiczne, przyjęliśmy jeden lub dwa psalmy. Wybrałem psalmy koronacyjne i liturgię koronacyjną, podczas której król zostaje ustanowiony jako król Boży na Górze Syjon.

A w ostatniej godzinie przyglądaliśmy się Psalmowi 2, w którym osadza on swego króla na górze Syjon, która była symbolem nieba. W Psalmie 110 stwierdzamy dalej, że król zasiada po prawicy Boga. Tak więc w Twoich notatkach nie mam numeru strony, ale na stronie 284 zajmujemy się Psalmem 110, który jest kolejnym psalmem koronacyjnym.

Zacznę od wskazania, jak to funkcjonuje w Nowym Testamencie. To bardzo ważny psalm, być może najważniejszy psalm Nowego Testamentu. Istnieją trzy kompletne cytaty jednego wersetu z Psalmu 110, czyli całego psalmu w Nowym Testamencie.

I tak na przykład pierwszy przypadek ma miejsce, gdy Jezus jest wystawiany na próbę przez faryzeuszy i saduceuszy. A następnie sprawdza je za pomocą Psalmu 110. Myślę, że pamiętacie kontekst z Ewangelii Mateusza 22, w którym faryzeusze, którzy nie lubili Rzymu, przyprowadzili ze sobą Herodianów, którzy poddali się Rzymowi, aby złapać Jezusa w pułapkę.

I zadali mu pytanie, czy słuszne jest oddanie podatku cesarskiego Cezarowi? I jest to pułapka, ponieważ ktokolwiek Jezus na nią odpowie, staje przed dylematem. Jeśli powie tak, jeśli powie nie, nie godzi się płacić podatków Cezarowi, to faryzeusze sprowadzili ze sobą Herodianów, bo wtedy donieśliby na Jezusa Rzymowi i oskarżyliby Jezusa o zdradę stanu, ponieważ odmówił płacenia podatku Cezara, po czym Rzymianie go odrzucili. Z drugiej strony, gdyby powiedział tak, należy płacić podatki Cezarowi, to faryzeusze oskarżyliby go przed ludem, że jest niełojalny wobec narodu, że poddaje się Rzymowi, z którego chcieli zrzucić jarzmo.

I dlatego ludzie go odrzucili. Zatem wszystko, co czyni Jezus, jest złe. I Jezus powiedział: przynieś mi monetę.

I rzekł: oddajcie Cezarowi to, co należy do Cezara, czyli monetę, i oddajcie Bogu to, co należy do Boga, czyli wasze serce, czyli waszą osobę, która jest na obraz Boga. Następnie jest poddawany próbie przez saduceuszy i wypytują go o zmartwychwstanie. Nie wierzą w zmartwychwstanie.

Mają więc tę historię o kobiecie, która miała siedmiu mężczyzn, którzy byli braćmi i wszyscy umierali po kolei. A kobieta wychodzi za mąż kolejno za tych siedmiu mężczyzn, tych siedmiu braci. A przy zmartwychwstaniu pojawia się pytanie: czyją ona jest żoną? A Jezus mówi, że w zmartwychwstaniu będziemy jak aniołowie.

Nie żenimy się ani nie wychodzimy za mąż. A potem odwraca się i mówi, że saduceusze przyjęli jedynie Pięcioksiąg, a nie resztę Starego Testamentu. Jego argumentacja musi pochodzić ze Starego Testamentu.

Bardzo mądrze – mówi – Bóg powiedział: Jestem Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba. A Jezus mówi, że nie jest Bogiem umarłych. Jest Bogiem żyjących i dlatego może argumentować, że Abraham, Izaak i Jakub nadal żyli.

Następnie przychodzi prawnik, aby wystawić Jezusa na próbę. Jakie jest największe przykazanie? A Jezus daje nam dwa przykazania miłowania Boga całym sercem i bliźniego jak siebie samego. Ale wtedy Jezus odwraca sytuację od nich.

I zadał im pytanie: Czyim synem jest Mesjasz? I byli gotowi udzielić ludzkiego Mesjasza, ale nie Boskiego Mesjasza, Boga-Człowieka. I wtedy zapytał: czyim jest synem? A oni rzekli: Synu Dawida. Ale wtedy Jezus ich popycha.

Jak więc Dawid, największy król, powiedział swemu Panu? Jak Dawid powiedział swemu Panu? Mówi: Pan powiedział mojemu Panu i Dawid przemawia. Dawid jest największym z Izraela. A jednak jest ktoś większy od Dawida.

Jezus argumentuje, że ktoś większy od Dawida nie jest tylko synem Dawida. On jest synem Boga. Ta historia jest bardzo podstawowa dla chrystologii, identyfikacji Chrystusa jako syna Bożego, że jest on czymś więcej niż człowiekiem.

On jest Bogiem wcielonym. I tak ta historia powtarza się zarówno u Mateusza, Marka, jak i Łukasza. Jest to cytowane ponownie w pierwszym kazaniu, wraz z Psalmem 2. I w wielkim kazaniu Piotra wstąpił on do wyjaśnienia fenomenu Pięćdziesiątnicy.

Mówi, że wstąpił do nieba i zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach. I z tej pozycji wylał swego Ducha na swój Kościół, co umożliwiło Kościołowi powszechną ekspansję. Zatem znowu pełny tekst jest cytowany już w pierwszym kazaniu.

A potem oczywiście prawo Hebrajczyków mówi, że po dokonaniu oczyszczenia z grzechów zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach. Zasiadając po prawicy majestatu na wysokościach, otrzymał dzięki swemu liczmemu dziedzictwu imię wspanialsze niż aniołowie. A potem, o którym z aniołów kiedykolwiek powiedział: jesteś moim synem, dzisiaj cię zrodziłem.

Zatem prawo Listu do Hebrajczyków łączy te dwa psalmy w odniesieniu do naszego Pana Jezusa Chrystusa. I oczywiście List do Hebrajczyków naprawdę rozwija całą ideę Psalmu 110 i wersetu czwartego, gdzie Bóg mówi do niego: jesteś kapłanem jak zakon, jak Melchizedek. Zatem masz cały argument z siódmego rozdziału Listu do Hebrajczyków, który pokazuje, w jakim stopniu Jezus jest podobny do Melchizedeka.

Zatem ten Psalm to stwierdzenie, że Jezus siedzi po prawicy Boga i jest podobny do Melchizedeka. Teologia ta jest zawarta w Psalmie 110 i rozpowszechniona w Nowym Testamencie. Tak naprawdę ten Psalm składa się z całych wersetów cytowanych od trzech do pięciu razy.

A poza tym w Nowym Testamencie jest 25 aluzji do Psalmu, więcej niż w jakimkolwiek innym Psalmie. Jest to więc bardzo ważne dla chrystologii Nowego Testamentu. To również zostało odnalezione i także zwracam uwagę na Marka 14, gdy jest on sądzony przed arcykapłanem.

A na dole strony 284, cytuję Marka 14,61 do 64, arcykapłan zapytał Jezusa, czy jesteś Mesjaszem, synem błogosławionego? Na co Jezus odpowiedział: Jestem. I ujrzycie Syna Człowieczego siedzącego po prawicy mocy i przychodzącego z obłokami nieba. Na to wyznanie dodam – odpowiedział arcykapłan – słyszeliście bluźnierstwo, że nazywa siebie synem Bożym, czyniąc się równym Bogu.

I tak wyznanie tego Psalmu prowadzi bezpośrednio do ukrzyżowania. Na stronie 285 cytuję fragmenty listów, zarówno Pawła, jak i pisarza Listu do Hebrajczyków, a także Piotra. Wspomnieliśmy już o znaczeniu Psalmu i jednego z trzech Psalmów, na którym pisarz Listu do Hebrajczyków opiera swoje wywody i na tym Psalmie opiera się jego chrystologia o Chrystusie.

U Pawła czytamy jako część wczesnych wyznań Kościoła, że 8 rozdział Listu do Rzymian był prawdopodobnie wczesnym hymnem celebrującym stale obecne wstawiennictwo Chrystusa po prawicy Boga. Paweł mówi, że jest po prawicy Boga, który oręduje za nami. Po pierwsze, Kolosan 3.1, jest prawdopodobnie formułą chrzcielną odzwierciedlającą niebiańską tożsamość tych, którzy mają udział w śmierci Chrystusa.

Paweł mówi, że odtąd zmartwychwstaliście z Chrystusem, kierujcie swoje serce na to, co w górze, gdzie Chrystus zasiada po prawicy Boga. I znowu w Efezjanach oddajcie mu cześć, wołając o powszechne królestwo zmartwychwstałego Chrystusa, który zasiada po prawicy Boga, kiedy wskrzesił Chrystusa z martwych i posadził go po prawicy w niebiańskich królestwach, daleko ponad wszelką władzę i władzę. Zatem widać całą tę teologię, że Bóg, że Jezus wstąpił do nieba i zasiada po prawicy Boga, jest kluczowa dla chrystologii Nowego Testamentu.

W 1 Piotra 3,22 znowu prawdopodobnie kontekst chrztu dla tych, którzy ufają zmartwychwstałemu Chrystusowi, który, jak mówi o Nim i ochrzczonych, który wstąpił do nieba i jest po prawicy Boga z aniołami, władzami i mocami, podporządkowując się jego. W Kościele ten psalmista odegrał kluczową rolę. Wszyscy wiemy to z apostolskiego wyznania wiary i z nicejskiego wyznania wiary, obydwie, z apostolskiego wyznania wiary, siódmego wyznania, że wstąpił do nieba i zasiada po prawicy Boga.

I większość z nas odmawia to w każdą niedzielę na jednej ze spowiedzi, wielu z nas to robi. I wszyscy wracają do bicia tej monety w Psalmie 110. Często jest ona używana w historii Kościoła w Niedzielę Wniebowstąpienia i tak dalej.

więc powiedzieć, że był to bardzo ważny psalm w historii Kościoła, zarówno w ewangeljach, listach, jak i w całej historii Kościoła. Teraz chcemy przyjrzeć się samemu psalmowi. Przede wszystkim przejdziemy do następnej rzeczy, strony 286.

Przetłumaczmy psalm. Widzimy tutaj znaczenie indeksu górnego, jakim jest psalm Dawida i całej tej rzeczy, którą Dawid mówi komuś, że jest jego Panem. I kto może być Panem Dawida, co oznacza, że Dawid jest jego niewolnikiem.

Każdy jest niewolnikiem króla. Ale ten król, Dawid, jest niewolnikiem kogoś znacznie większego od niego, a mianowicie Mesjasza, Pana Jezusa Chrystusa. Dlatego – mówi – Pan mówi do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, aż postawię twoich wrogów pod twoim podnóżkiem.

Pan wysłał z Syjonu Twoje berło, Twoje potężne berło. I prawdopodobnie mówi, że rządysz pośród swoich wrogów. Koniec cytatu.

Twoi ludzie dobrowolnie ofiarują się w dniu Twojej mocy. W świętych szatach już od porannego łona rosa twojej młodości będzie twoja. Pan przysiągł i nie zmieni zdania.

Jesteście kapłanami na zawsze. Myślę, że należy to przetłumaczyć jako Melchizedek. Pan jest po twojej prawicy.

On roztrzaska królów w dniu swego gniewu. Wykona sąd wśród narodów, napełniając je trupami. On roztrzaska głowę nad całą ziemią lub głowy lub wodzów nad całą ziemią.

Przy okazji będzie pił ze strumienia, dlatego głowę podniesie. Ale sposób wprowadzenia co do formy, oczywiście mamy do czynienia z poezją, a poezja jest przepełniona obrazowością. Tak więc armia Boża jest porównana do rosy porannej.

Zwycięstwo króla porównano do jego, a jego wytrzymałość do wypicia po drodze drinka z wadi. Jest więc wypełniony tego rodzaju obrazami. Jest pełen paralelizmu.

A w formie jest to psalm. Śpiewany jest przy akompaniamencie instrumentów smyczkowych. I faktycznie jest to proroctwo.

I tak często muzyka była inspiracją do wypowiedzi proroczych. Kontekst wydaje się być liturgią koronacyjną. Gdy Bóg powie swemu królowi, usiądź po mojej prawicy.

A jeśli spojrzymy lewym okiem na historycznego króla, to wtedy, gdy zasiadał po prawicy Boga. Powiem więcej o tym, dlaczego usiadł po swojej prawicy na tym poziomie. A to jest obraz wniebowstąpienia Chrystusa.

I on zajmuje pozycję władzy, kto będzie sądził ziemię, i jest po prawicy Boga. To właśnie liturgia koronacyjna znajduje wsparcie także w asyryjskich poematach koronacyjnych. Opieram się tutaj na rozprawie doktorskiej Johna Hilbersa, który wcześniej wykładał w Dallas, rozprawę doktorską napisał w Cambridge i nazwał w psalmie przepowiednię kultową.

Porównuje Psalm 110 do tych proroczych wierszy dotyczących koronacji króla asyryjskiego. A zajmuje się głównie tekstami z czasów Asarhaddona około 675 roku p.n.e. Oto niektóre podobieństwa między nimi.

Obydwa zaczynają się od formuły wprowadzającej, jaką mamy w wersecie pierwszym, mówi Pan do mojego Pana, i tak rozpoczynają się asyryjskie liturgie koronacyjne. Po drugie, są one podzielone na dwie części z podwyrocznią. Podobnie i w tym psalmie Pan mówi dwukrotnie, najpierw w wersecie pierwszym, Pan mówi do mojego Pana, usiądź po mojej prawicy, aż postawię twoich wrogów pod podnóżkiem twoich stóp.

A potem druga połowa psalmu w wersecie czwartym: Pan przysiągł i nie zmieni zdania. I znowu Bóg przemawia tym razem, dodając: nie tylko król zasiada po prawicy Boga i wszystkich wrogów uczyni podnóżkiem swoich stóp, ale wy jesteście kapłanami na wieki, jak Melchizedek. Podobnie jak w liturgii koronacyjnej asyryjskich proroków królewskich, mamy podział na dwie części.

Jedną z trudności, jakie napotykamy w psalmie, jest zmiana mówców. Tak właśnie dzieje się według Hilbersa w asyryjskich liturgiach koronacyjnych. Następuje zmiana głośników.

I tak na przykład w tym psalmie Pan mówi w wersecie pierwszym, siedź po mojej prawicy, ale w wersecie drugim mówi Dawid, mówi prorok. Pan wysłał z Syjonu Twoje potężne berło. Zatem Bóg przemawia w wersecie pierwszym, a prorok, czyli Dawid, w wersecie drugim i trzecim.

W wersecie czwartym Bóg przemawia ponownie. I rzekł do niego: Wy jesteście kapłanami na wieki, jak Melchizedek, koniec cytatu, po czym prorok zwraca się do króla i mówi: Pan jest po waszej prawicy. Zatem to Bóg przemawia do króla w wersecie czwartym.

A potem to prorok przemawia do króla w wersetach od piątego do siódmego. Mamy więc werset pierwszy, w którym Bóg przemawia do króla, oraz werset drugi lub trzeci, w którym prorok przemawia do króla. W wersecie czwartym Bóg przemawia do króla, od piątego do siódmego prorok przemawia do króla.

I nie tylko następuje zmiana mówców, ale także zmiana adresatów. Tak więc, na przykład, kiedy on u proroka odpowiada, że jesteście kapłanami jak Melchizedek w wersetach od piątego do siódmego, mamy proroka zwracającego się do króla, tak jak to zrobił w wersetach drugim i trzecim. Pan jest po twojej prawicy.

On roztrzaska królów w dniu swego gniewu. Ale teraz mówi o królu i rozmawia ze zgromadzeniem. On wykona sąd wśród narodów.

I nie mówi do króla, ale mówi o królu. I tak następuje tego rodzaju przejście od zwracania się do króla do zwracania się do zgromadzenia. Według Hilbersa dokładnie to samo dzieje się w asyryjskiej liturgii koronacyjnej, gdzie następuje zmiana mówców.

Jeśli robisz to podczas rytuału świątynnego, byłoby to antyfonalne. I byłiby inni mówcy. Nie wspominałem o tym w Psalmie 2, ale w Psalmie 2 prawdopodobnie byli różni mówcy. Ktoś reprezentował narody.

Kiedy powiedzieli: zrzucie z nas jarzmo, w imieniu Boga przemawia ktoś, prawdopodobnie ksiądz. Zatrzymałem mojego króla. Następnie król przemawia w wersetach od siódmego do dziewiątego, a następnie przemawia sam psalmista.

Więc prawdopodobnie jest to antyfona. I zrozumielibyście zmianę mówców po zmianie głosów kogoś reprezentującego narody, kapłana reprezentującego Boga, króla reprezentującego siebie samego, a następnie psalmisty ponownie przemawiającego do narodów. Rozumiem więc, że ktoś reprezentuje Boga, pewnie tak by powiedział kapłan, usiądź po mojej prawicy, a będziesz kapłanem jak Melchizedek. A potem był sam prorok, który przemawiał do zgromadzenia. Bruce, czy zdajesz sobie sprawę z historii czytania responsywnego i tego, czy jest to współczesne odzwierciedlenie psalmów antyfonalnych? Aha, a nowoczesność jest prawdziwa? Nowoczesne, responsywne czytanie, gdy wracamy i wracamy.

Co z tym? Czy miało to na celu naśladowanie psalmów antyfonalnych, czy też jesteś tego świadomy? Nie jestem świadomy. To znaczy, wydaje mi się najbardziej prawdopodobne, ponieważ nie ma poprzedników tych zaimków, że musiała nastąpić zmiana głosów, aby wskazać te zmiany. W przeciwnym razie poprzednik ciebie, on i tak dalej, po prostu nie jest podany.

To po prostu trochę zakładane. I myślę, że byłoby trudno słuchać, gdyby nie było zmiany głosów. Zatem myślę, że podobnie jak większość innych osób wnioskuję, że istnieje antyfona, co wskazuje, że była ona częścią liturgii.

Jeśli jest to antyfona, zakłada to uczestnictwo w zgromadzeniu. Ponownie, w Kronikach asyryjskich jest to liczba DI zapisana w celu legitymizacji realizacji pomiędzy bóstwem a królem, miastem, a nie prawą ręką Boga. I znowu wrogowie będą u jego stóp.

To także jest w materiale asyryjskim, obietnica zniszczenia wrogów, jak można się spodziewać, jest także w materiale asyryjskim. Obietnica powszechnego panowania jest paralelna z prorocत्वami asyryjskimi. Obecność lojalnego wsparcia sprawi, że twój lud będzie chętny w dniu twojej mocy, Psalm 110,3. Boska obietnica towarzyszy zaprzeczeniu kłamstwa, Pan przysiągł, że nie będzie żałować.

Potwierdzenie odpowiedzialności kapłańskiej i wieczności przywilejów królewskich, że na zawsze jesteś kapłanem. Wszystko to znajduje analogię w asyryjskich liturgiach i prorocत्वach koronacyjnych. Czy możemy go zamknąć? Oto jego oznaczenie i jest OK.

Dobra. Przepraszam, celowałem w ciebie. Dobra.

W porządku. Teraz staraliśmy się pokazać tło formy psalmu. Rozmawialiśmy o znaczeniu psalmu w Nowym Testamencie.

Następnie przetłumaczyliśmy psalm. Mówiliśmy o formie, jaką jest liturgia koronacyjna, podobna do prorocтва koronacyjnego podczas koronacji króla asyryjskiego, a wszystko to oczywiście ma charakter przedwygnańczy. Chcę teraz porozmawiać o retoryce psalmu i jego strukturze oraz logicznym zarysie.

Ten podział pomiędzy mówiącym Bogiem a prorokiem zastanawiającym się nad tą przemową na dwie części. Masz wprowadzenie do boskiego cytatu, powiedział Pan, a potem masz boski cytat, usiądź po mojej prawicy. Wtedy macie proroczą refleksję na ten temat i to, że będzie on rządził pośród swoich wrogów, a jego lud będzie chętny w dniu jego mocy.

Następnie masz wprowadzenie do następnego cytatu, Pan przysiągł, że nie zmieni zdania. Zatem masz oświadczenie, że jesteś kapłanem na zawsze po Ejlacie-Melchizedeku. A potem następują podboje i zwycięstwa króla.

Tak właśnie jest. To właśnie nazywamy naprzemiennym równoległością. Następnie w obu częściach mamy wprowadzenie do cytatu Bożego, prorocтва dotyczącego Pana Dawida. Pan mówi do mojego Pana: wtedy masz boskie wezwanie do Pana Mesjasza, zasiądź na tronie, aż uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp.

Następnie mamy proroczą refleksję na temat tego boskiego wezwania, które jest skierowane do Pana lub Mesjasza, że Pan wszczyna świętą wojnę. Pan wyciągnie Twoje potężne berło z Syjonu. Wtedy król mówi: króluj pośród swoich wrogów, a Mesjasz Pański lub jego wojska będą gotowi do walki w dniu, w którym objawi swoją moc.

Dlatego też, mówi, wasze wojska dobrowolnie zgłoszą się do walki w dniu waszej bitwy, przyodziane w święty blask. Twoi młodzieńcy przyjdą do ciebie jak rosa z łoża porannego. Znów druga zwrotka, wstęp do cytatu, nieodwołalna przysięga, Pan przysiągł, że nie zmieni zdania.

Boski cytat: jesteś kapłanem na zawsze, jak Melchizedek. A potem refleksje na temat tego cytatu, czyli najpierw zwraca się do Pana, że Pan jest po waszej prawicy. Być może już tutaj przemawia do zgromadzenia.

Potem mówi o królu: On roztrzaska królów w dniu swego gniewu. Zatem o co tu chodzi, zamiast zwracać się bezpośrednio do króla, aby go ośmielić i duchowo wzmocnić, mówi o królu. I oczywiście król to podsłuchuje.

A jeśli dzięki temu podsłuchaniu usłyszysz, jak inni ludzie mówią o Tobie, może to dodać Ci sił i przynieść duchowe korzyści. Tak więc, gdy przemawia do zgromadzenia, król go słucha i czerpie duchową siłę ze spowiedzi. Więc nie są, moim zdaniem trzymają się razem całkiem nieźle.

Zatem Mesjasz sądzi całą ziemię. Wykona sąd wśród narodów, napełniając je trupami. Rozbije wodzów po całej szerokiej ziemi.

I wtedy skonsumuje swoje zwycięstwo. Po drodze będzie pił ze strumienia, dlatego głowę podniesie. W następnym wykładzie będziemy mówić o retoryce, ale jedną ze struktur retoryki są struktury naprzemienne.

Zatem widać, że jest to wprowadzenie, cytat, refleksja w ABC, pierwsze wprowadzenie A, pierwsze cytowanie B, pierwsze odbicie C. I można było zobaczyć, że są do siebie równoległe. Myślę, że to naprawdę pomaga lepiej zrozumieć ten psalm.

Ciekawe jest również to, że obie połówki dzielą się na równe części. W tekście hebrajskim w wersach od pierwszego do trzeciego znajdują się 74 słowa, a w wersach od czwartego do siódmego 74 słowa. I nie jest niczym niezwykłym uzyskanie tego rodzaju symetrii w psalmie, tak jak Psalm 2 miał trzy wersety, trzy wersety, trzy wersety.

Cały ten rodzaj struktury i symetrii ma nam pokazać, że Bóg jest Bogiem porządku, który rządzi i kontroluje. Patrząc na część drugą, potem na ekspozycję i indeks górny autorstwa Davida. Twierdę, że ma to kluczowe znaczenie dla argumentu Jezusa, że Mesjasz jest Panem, ponieważ to Król nazywa go swoim Panem.

Zatem jest on większy niż tylko syn Dawida. Że Dawid jest tutaj prorokiem przepowiadającym przyszłość. Rozmawia z królem, ale mówi o kimś, kto ponownie będzie rządził całą ziemią.

Jest więc prorokiem oczekującym tego, co wypełni się w Chrystusie i dopełni. Wypełnia się to dzisiaj w Jego zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu. I dokona się to podczas drugiego przyjścia, kiedy rzeczywiście będzie sądził świat.

Ci, którzy zaprzeczają autorstwu Dawida, nie osiągają konsensusu co do daty. Ale OK, to jest psalm, który powiedzieliśmy i jak wiele proroctw, towarzyszy mu muzyka. Tak więc, na wstępie cytatu, znowu mamy imię Boga, jest to Jahwe, wieczny.

więc Tym, który jest wieczny, który jest niezmienny. Chwała Ojcu, Synowi i Duchowi Świętemu, jak było na początku, teraz i zawsze będzie, wyznajemy. A ja jestem tym, kim jestem, to atrybuty nieprzekazywalne. To znaczy, że nie ma drugiego takiego jak on.

Jestem kim jestem. I nie ma nikogo, kto byłby wieczny. Nie ma nikogo, kto byłby bytem, kto nie byłby pochodną.

On całkowicie istnieje z siebie. On jest Bogiem. I nie tylko jego wszechmoc, jego wszechobecność i jego wszechwiedza, ale nie ma nikogo takiego jak ten, który jest Bogiem przebaczącym jak Ty, pełnym łaski i miłosierdzia, a także swojej sprawiedliwości.

A kiedy to mówi, Pan mówi, że w języku hebrajskim są różne słowa na określenie mówienia. Jeśli jest to akt mówienia, będą używać słowa dibber, aby faktycznie mówić. Jeśli odnoszą się do treści tego, co mówi, użyją słowa ama.

Odnosi się to do tego, co powiedział, aktu mówienia, treści tego, co zostało powiedziane, wtedy używasz słowa ama. To słowo jest inne. To słowo oznacza mowę proroczą.

Zwykle używa się go w odniesieniu do Boga. I oczywiście jedyny sposób, w jaki możemy dowiedzieć się, co Bóg mówi, to poprzez proroka. Zatem naum w rzeczywistości odnosi się do mowy proroczej.

To ktoś, kto mówi w Duchu. Tak Jezus musiał rozumieć to słowo, bo mówił do tych, którzy próbowali go złapać w pułapkę: Jak więc powiedział Dawid w Duchu? I on wie, że jest w Duchu i mówi to dzięki temu słowu naum. To nie jest zwykłe słowo.

To prorocze słowo. Podam wam kilka innych wersetów, w których to słowo jest użyte w odniesieniu do proroków. Używa się go w odniesieniu do Balaama, gdy otrzymuje swoją wyrocznię, oraz w odniesieniu do Dawida w Psalmie 18 i 2 Samuela. Myślę, że powinno to być 2 Samuela 22 zamiast 2 Samuela 23.

A autor Listu do Hebrajczyków mówi, że Dawid był prorokiem, ale był prorokiem i wiedział, że Bóg obiecał mu przysięgę, że osadzi na tronie jednego ze swoich potomków. Przechodząc do następnego słowa, powiedział mojemu Panu, to znaczy, że Dawid jest jego niewolnikiem. On jest mistrzem.

On jest Panem wszystkiego. Następnie dochodzimy do samego cytatu, który upoważnia go do rządzenia. Dano mu władzę i moc rządzenia.

I tak, mówi, usiądź po mojej prawicy. Siedzenie jest postawą władzy. Kiedy Mojżesz nauczał, siedział.

Kiedy Chrystus nauczał, zasiadał w Kazaniu na Górze. Papież przemawia *ex cathedra*. Mówi z krzesła.

Mówimy o biskupie C, co jest skrótem od siedzenia, ale pozycją władzy jest siadanie. I tak mówi swemu Panu: usiądź po mojej prawicy. Wchodzę w to poniekąd, ponieważ poproszono mnie o przedstawienie Trempe Longmana, kiedy powierzono mu katedrę Starego Testamentu w Westmont Theological Seminary.

Zastanawiałem się więc, skąd wziął się pomysł krzesła? Otóż odkryłem, że już w XV wieku pierwsza wzmianka o krześle pochodzi od Regiusa Profesora Starego Testamentu. Druga wzmianka o krześle dotyczy profesora Regiusa, królewskiego profesora Starego Testamentu w Oksfordzie. Dosłownie otrzymał krzesło, na którym miał siedzieć.

Dlatego miał władzę w tej klasie, ponieważ siedział na krześle. Odkryłem też, że w domu szlachcica było tak naprawdę tylko jedno krzesło i było ono przeznaczone dla szlachcica. Wszyscy inni siedzieli wokół niego na stołkach.

Więc faktycznie dali mu krzesło, na którym mógł siedzieć, co symbolizowało jego władzę. O tym właśnie mowa. Mówi: siedzieć, co jest pozycją władzy i rządzenia.

Potem mówi po swojej prawej stronie i myślę, że skoro to jest, świątynia jest kopią nieba, to co masz tutaj na kompleksie świątynnym, kompleks świątynny wokół ściany, była jedna ściana wokół całości. Miałeś świątynię zwróconą na wschód, a od strony południowej, po prawej stronie, znajdował się portyk sprawiedliwości. Król zasiadł na swoim tronie w portyku sprawiedliwości i wydał wyrok.

Zatem w świątyni masz 10 przykazań i arkę, która reprezentowała panowanie Boga. Następnie po jego prawej ręce masz króla, który wprowadził w życie przymierze, który wprowadził zasady. Tak rozumiem prawą rękę.

Pomaga nam zrozumieć samo niebo, że Bóg jest tym, który daje prawo. Jezus jest Tym, który przyspiesza, podtrzymuje i zarządza prawem i sprawiedliwością. Zatem to on będzie sądził ziemię.

Tak najlepiej rozumiem, że siedzi po mojej prawicy, że jest sędzią wszystkich i podlega Bogu. To okaże się, podam kilka ilustracji, dlaczego jest to najwyższy

autorytet siedzenia po prawicy. To znaczy na przykład, gdy Batszeba wchodzi przed Salomonem – mówi – usiądź po mojej prawicy.

Oddał jej najwyższy zaszczyt, a jednak był mądrzejszy, niż jej słuchać. Zatem chociaż cieszyła się najwyższym zaszczytem, on skorzystał ze swej królewskiej mądrości i dostrzegł plan Adoniasza mający na celu zdobycie tronu, pragnąc za żonę Abiszag, nałożnicę Dawida. Ponownie w Ewangelii Mateusza, rozdział 20, wersety od 20 do 24, matka synów Zebedeusza, czyli Jakuba i Jana, chciała, aby jeden siedział po jego prawicy, a drugi po jego lewej ręce.

Byłby to najwyższy autorytet. Jezus powiedział, że to należy do Ojca. Przede wszystkim trzeba chcieć wypić kielich, z którego ja piłem, czyli kielich chęci umierania za innych ludzi.

Wszystko to wskazywałoby na miejsce władzy zasiadania po prawicy Boga. Po prawej stronie znajduje się miejsce sądu i wykonania 10 przykazań. Wskazuję na analogię na stronie 291 do egipskiej liturgii koronacyjnej.

Podczas egipskiej ceremonii koronacyjnej składała się z dwóch części. Były dwie koronacje. Jeden był w świątyni, drugi w pałacu.

Zaprowadzono go do swego pałacu, gdzie wstąpił na tron, gdzie w mniej lub bardziej groźny sposób ogłosił Urbi et Orbi, czyli początek swoich rządów. To właśnie należy przez to rozumieć, panowanie nad miastem i panowanie nad państwem, jego powszechne panowanie nad miastem i wszechświatem. Rozumiem więc, że jest to typ spełniony we wniebowstąpieniu naszego Pana Jezusa Chrystusa do nieba, gdzie dzisiaj Syn Człowieczy zasiada po prawicy Boga i otrzymuje królestwo.

Wylewa swego ducha, ustanawiając swoje królestwo. Dziś jego królestwo jest powszechne. Niemal w każdym języku są ludzie oddający cześć Panu Jezusowi Chrystusowi.

Myślę, że nie zdajemy sobie sprawy, jak wielkie jest królestwo Boże i jaką moc On czyni, co robi, szczególnie w Azji Południowo-Wschodniej. To znaczy, wydaje mi się, że Duch Boży będzie przemieszczał się, gdzie chce, ale to się zaczęło, wydaje mi się, że w Jerozolimie, Judei i Samarii, a potem do Rzymu, a potem do Europy i obejmuje USA. Ale dzisiaj główny ruch duchowy jest w Azji Południowo-Wschodniej. To jest na wschodzie.

60% wszystkich ewangelików mieszka w Azji Południowo-Wschodniej. W Azji Południowo-Wschodniej jest więcej ewangelików niż w całej Europie i świecie anglojęzycznym. Jest tam bardzo potężnie.

Co ciekawe dla mnie jest to, że tak wielu naszych chińskich uczniów pragnie w swoich sercach nieść ewangelię do Jerozolimy i z powrotem do Żydów. Myślę, że to już koniec epoki. Zatem ewangelia rozejdzie się po całej ziemi, gdy tylko spojrzę na historię kościoła i sposób, w jaki Bóg postępuje.

Kiedy powie po angielsku „dopóki nie uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp”, kiedy powiesz „aż” po angielsku, oznacza to, że to się skończy, ale nie to ma na myśli w języku hebrajskim „aż”. Oznacza to, że jest to stan ciągły. Nawet po osiągnięciu tego momentu, w którym nastąpi kres, będzie on kontynuował swoje panowanie na wieki wieków.

Bóg tak mówi, dopóki nie uczynię wrogów z podnóżka waszych stóp. Tak więc, chociaż Bóg używa króla do ustanowienia swego królestwa, ostatecznie jak w Psalmie 92, jeśli przypomnisz sobie cztery środkowe słowa, Pan jest na wysokościach, a za tym wszystkim jest Bóg Ojciec. To znaczy, używając teologii Nowego Testamentu.

I czynię waszych wrogów, wrogami są ci sami, jak w Psalmie 2. To ci, którzy sprzeciwiają się panowaniu Boga, ci, którzy sprzeciwiają się 10 przykazaniom. I jak pisałem, nasz Sąd Najwyższy, tragicznie, większość jest przeciwna 10 przykazaniom. Widać odstępstwo naszego kraju, ponieważ w całym Sądzie Najwyższym jest 10 przykazań, które łamią i których już nie przestrzegają.

To znaczy, jest to żywa, dramatyczna zmiana. A na narożnym fragmencie Sądu Najwyższego, gdzie wszyscy prawnicy patrzą na centralną postać, a większość interpretujących ikonografię świątyni, identyfikuje ją jako Mojżesza i 10 przykazań. Żebyście mogli zobaczyć odstępstwo w naszym kraju i to, dokąd zmierzamy.

Kiedy jest napisane „podnózek twoich stóp”, oznacza to, że podnózek był w rzeczywistości częścią tronu. Poszło gładko z tronem. A z podnóżków w Egipcie możemy zobaczyć, że na podnóżku widniały głowy wrogów faraona.

Położył swoje stopy dosłownie na ich głowach, tak jak ich tam przedstawiono, i znajdowali się pod jego władzą. I taki właśnie obraz został tu użyty, a jego wrogowie są jakby namalowani na podnóżku. A oto suweren, który nad tym wszystkim panuje.

Mówi Paweł wierszem. Komentuję więc podnózek Tukanamena, przedstawiający jeńców obcych, którzy leżą na twarzach, z rękami założonymi za plecami. I symbolicznie przedstawić swoich wrogów jako już związanych i znajdujących się pod jego stopami.

Z perspektywy zwycięzcy oznacza pogardę i osąd. Z perspektywy ofiary oznacza wstyd i upokorzenie. Paweł mówi o Chrystusie, bo musi królować, aż położy wszystkich swoich wrogów pod swoje stopy.

Ostatnim wrogiem, który zostanie zniszczony, jest śmierć, ale on położył wszystko pod swoje stopy. Kiedy zaś jest napisane, że wszystko zostało złożone pod jego stopy, jasne jest, że nie obejmuje on samego Boga, który wszystko poddał Chrystusowi. Zatem ostatecznym wrogiem, którego pokona, jest sama śmierć.

Podczas gdy grób pochłoniął wszystkich, zwycięstwo Chrystusa pochłonięto śmierć. I to jest większe niż sama śmierć. Mówi Paweł w Liście do Efezjan, a Bóg złożył wszystko pod jego stopy i ustanowił go głową nad wszystkim Kościoła, który jest jego ciałem, pełnią tego, który wszystko napełnia.

Przyjrzelśmy się więc wstępowi, mówi Pan, przyjrzelśmy się samemu cytatu o siedzeniu po mojej prawicy, dopóki nie uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp. I komentowaliśmy, powoli przeglądając psalm, każde słowo. Teraz dochodzimy do samego cytatu, to znaczy do refleksji nad cytatami.

Prorok teraz przemawia i mówi: Wróćmy do tłumaczenia na stronie, powinniście mieć to przede mną na stronie 286. A teraz prorok przemawia, Pan posyła z Syjonu wasze potężne berło. I cytuje Pana, króluj pośród swoich wrogów.

Berło to buława, która była odznaką i symbolem władzy. I to jest potężne. W innym miejscu Psalmu 2 zostało to wezwane jako berło żelazne, którego nie da się złamać.

I on mówi: poślij dalej, a obraz jest taki, że ma rozszerzyć swoje wpływy w coraz szersze kręgi, aby objąć całą ziemię, jaką go znamy. A Syjon jest konceptualizowany i o nim mówi się w Ezechiela 38, jest konceptualizowany jako środek ziemi, z którego to królestwo rozszerza się aż po krańce ziemi. I kazano mu rządzić, to znaczy zainicjować tę świętą wojnę i podporządkować ludzi ewangelii wolności, prawu wolności, które uwalnia ludzi od grzechu i śmierci i przynosi im zbawienie.

Dziś mówię, że panuje przez cierpiący Kościół, dopełniając swoje cierpienia. Kościół opiera się na modlitwie, na przykład modlitwie Pańskiej, przyjdź królestwo Twoje, bądź wola Twoja, tak i na ziemi, jak i w niebie. I poprzez tę modlitwę, tak jak modlimy się według wielu tradycji, Elaine i ja modlimy się trzy lub cztery razy dziennie, aby przyszło Twoje królestwo i Twoja wola się wypełniła.

I jest to odpowiedź na modlitwę, że Bóg ustanawia swoje królestwo także poprzez świadectwo. W wersecie trzecim mówi, że wasz lud ofiaruje się dobrowolnie. Myślę, że tutaj ludzie, podobnie jak gdzie indziej, ludzie mogą odnosić się do żołnierzy w Psalmie 44.

Pamiętajcie, że to armia, którą nazywali ludem, ale to armia, która udała się do świątyni, poniosła klęskę. Myślę, że odnosi się to tutaj przede wszystkim do młodych mężczyzn, młodych wojowników, którzy wyruszają na bitwę. A słowo swobodnie jest słowem używanym do określenia wolnej woli, jak dobrowolna ofiara.

Oznacza to, że ta armia jest całkowicie ochotnicza. Są poruszeni duchowo. Mówię, że tego słowa często używa się w odniesieniu do dobrowolnych ofiar.

Nie są wymagane. Są więc przedstawiani jako oddani, nieustraszeni wojownicy, którzy wspierają swojego króla na polu bitwy. Kochają swojego króla i ufają mu, wiedząc, że ich sprawa jest słuszna.

A dzisiaj można to znaleźć u Jego uczniów. Nie walczymy dziś dosłownie mieczem. Walczymy mieczem słowa Bożego.

Do nas nie należy ustanawianie cielesnego królestwa. Naszym zadaniem jest ustanowienie duchowego królestwa, rządów Boga i konia. A to z kolei będzie miało wpływ polityczny na świat.

Jest to zgodne z zasadami Świętej Wojny zawartymi w 20. rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa. Zasady Świętej Wojny mówią, że walczyć mogą tylko ochotnicy. Nie było żadnego draftu.

Wtedy oficerowie powiedzą, gdy będą usuwać tych, którzy nie nadają się do walki, czy ktoś się boi lub jest bojaźliwy? Pozwól mu wrócić do domu. Dzięki temu jego towarzysze nie popadną w zniechęcenie. To część zasady Świętej Wojny.

Aby wziąć udział w Świętej Wojnie, musisz być całkowicie oddany sprawie i jesteś ofiarą dobrowolną. W ten sposób przywołuję tutaj 1 Koryntian 15,29, gdzie Paweł mówi, a co powiemy o tych, którzy zostali ochrzczeni za zmarłych? Zostało to źle zrozumiane, gdy sekta mormonów twierdziła, że my możemy zostać ochrzczeni, a ktoś, kto nie jest ochrzczony, możemy zostać ochrzczeni w ich miejsce. Możemy zatem przyjąć chrzest zastępczy.

Zatem mają chrzest za zmarłych. Zastępujesz więc zmarłego. Z pewnością nie to miał na myśli Paweł.

Mówi o zmartwychwstaniu umarłych. Jeśli nie ma zmartwychwstania, to pyta, dlaczego ktoś miałby zastąpić męczenników i przyjąć chrzest w męczeństwo, skoro nie ma zmartwychwstania? Dlatego ci męczennicy we wspólnocie apostołskiej ponieśli śmierć. Wczesny kościół pogrążył się w śmierci.

Ponieśli śmierć męczeńską. Dlaczego ktokolwiek miałby zająć ich miejsce i przyjąć chrzest, aby zastąpić ich w tej armii, skoro nie ma zmartwychwstania? To nie ma sensu – mówi Paweł. I tak rozumiem ten werset.

Twierdzę to w mojej rozprawie doktorskiej w Dallas, gdzie pracowałem nad dwoma przyimkami: *huper*, *ante* i *huper*. Obydwa są przetłumaczone, ponieważ oddał swoje

życie na okup za wielu i umarł za nasze grzechy. Tak czy inaczej, wszedłem w ten werset.

Filipian 2, a Paweł mówi o sobie jako o ofierze płynnej wylewanej jako ofiara. Następnie cytuję niedawny artykuł, który ukazał się w „Wall Street Journal”. I komentuję, że wojen się nie wygrywa ani nie przegrywa.

Wojen nie wygrywa się ani nie przegrywa na polu bitwy. Wygrywa się je lub przegrywa w umysłach ludzi. Pióro jest potężniejsze niż miecz.

„Wall Street Journal” donosi, że po wypędzeniu ISIS z miasta Qabna w Syrii kurdyjski dowódca powiedział, że przeżyliśmy tylko dzięki wierze w naszą sprawę. Zatem mieli całkowitą pewność, że w ich sprawie, podobnie jak w naszej sprawie, pokładamy ufność w Bogu w naszej sprawie. To jest sprawiedliwe i musi zwyciężyć.

To jest ta wiara, którą mamy, że Chrystus jest zwycięzcą i że sprawiedliwość zwycięży. Dzień jego mocy będzie dniem, w którym ją wykona. I zakładam, że było to w czasie jego wniebowstąpienia, kiedy wylał swego ducha, a oni byli przyodziani w święte szaty.

I tak są przedstawiani jako kapłani w świętości i prawości. Zatem oto mamy tę potężną armię w dniu, w którym Chrystus rozszerzy swoje panowanie, które rozpoczęło się w dniu Pięćdziesiątnicy, wylał swego ducha, a jego armia przyodziana jest w biel, w sprawiedliwość i świętość. I mówi się, że pochodzą z łona świtu, co jest cudowną metaforą.

Sugeruję, że nowa era rodzi tę oddaną armię. Tak więc po ciemnościach starego wieku nastanie nowy wiek, który będzie niczym rosa o poranku. I tak naprawdę sprawa każdego pokolenia Kościoła jest dla mnie jak rosa o poranku.

Też tak się czułem, kiedy uczyłem. Co roku we wrześniu w pierwszym tygodniu szkoły przychodziła nowa klasa i przychodzili z tym samym nastawieniem. Studenci przyszli z tym samym duchem i tą samą wiarą.

A dla mnie były jak poranna rosa, trochę tajemnicze. Skąd oni przyszli? Ale Bóg ich podnosił rok po roku, rok po roku. Zbuduje swój Kościół, jak powiedział.

Kiedy więc myślę o rosie po nocy, myślę o jej niebiańskim pochodzeniu, co zostało użyte w Księdze Micheasza, gdzie jest mowa o tym, że rosa nie czeka na człowieka, ale na Boga. To Bóg zsyła rosę. To Bóg gromadzi swoją armię i jesteśmy od Niego zależni.

Że kiedy myślę o rosie, myślę o niezliczonej liczbie. Wyobrażam sobie rosę na pajęczynie i wyobrażam sobie, że nigdy nie ma ani jednej kropli rosy. Zawsze masz więcej.

I zwykle jest tam mała tęcza. Moim zdaniem odzwierciedla piękno samego Pana. To odświeżające.

Czuję go na koniczyńce i jest tajemniczy ze względu na swoje niebiańskie pochodzenie. Mówi: Micheaszu, resztką Jakuba będzie pośród wielu ludzi jak rosa od Pana, jak deszcz na trawie, która na nikogo nie czeka i nie jest zależna od człowieka. Zatem rosa nie zależy od człowieka.

Rosa zależy od Boga i Bóg zawsze będzie budował swój kościół. Jezus obiecał, że zbuduję mój kościół. Zatem niezależnie od tego, jak bardzo zniechęci nas kierunek, w jakim zmierza świat zachodni, wiemy, że Bóg zawsze będzie miał swoją rosę, aby odświeżyć ziemię.

I jestem po prostu przepełniony radością, że mogę być częścią tej rosy w armii Pana. To Jego łaska czyni nas takimi. Uznałem za stosowne przywołać tu słynny wiersz Joyce'a Kilmera o Flanders Field.

Pola Flandrii, szczenięta poniżej, między krzyżami, rzędem i rzędem, które wyznaczają nasze miejsce. A na niebie skowronki wciąż odważnie śpiewają, ledwie słyszalne wśród dział poniżej. Jesteśmy martwi.

Kilka dni temu żyliśmy, poczuliśmy świt, zobaczyliśmy blask zachodu słońca, kochaliśmy i byliśmy kochani. A teraz leżymy na polu Flandrii. A oto część, w której recytuję wiersz.

Podejmij naszą kłótnię z wrogiem. Do Ciebie z słabnących rąk rzucamy pochodnię, abyś Ty mógł ją utrzymać wysoko. Jeśli złamiecie wiarę w nas, którzy umieramy, nie zaśniemy, choć na polach Flandrii rosną szczenięta.

I tak zginęli za wolność i rzucają pochodnię nowemu pokoleniu, abyśmy mogli chcieć walczyć o wolność, a oni nie umierali na próżno. Jednak patrząc na dzisiejszy krajobraz polityczny, obawiam się, że sposób, w jaki zmierza nasz kraj, grozi nam utratą wolności. Patrząc na zwrotkę drugą, zaczyna się ona od wiecznego kapłaństwa, a kończy na wiecznym zwycięstwie Króla.

Jesteś księdzem na zawsze. I będzie pić ze strumienia i z drogi w swoim marszu do zwycięstwa. Wprowadzenie rozpoczyna się przysięgą, którą składa i nie zmienia zdania.

Jest różnica pomiędzy proroctwem, obietnicą i przysięgą. Często mówi się, że jeśli Bóg coś obiecuje, jeśli Bóg coś przepowiada, to z pewnością się to spełni. To niekoniecznie prawda.

Wzór proroctwa masz w kazaniu świątynnym Jeremiasza w 18 rozdziale Jeremiasza, w którym Bóg powiedział: Jeśli będę prorokował dobro, a ludzie będą czynić zło, dobro się nie spełni. Jeśli będę prorokował zło, a lud będzie czynił dobro, zło się nie spełni. Bóg nigdy nie przekracza swoich zasad moralnych.

Proroctwo zawsze zależy od zachowania ludzi. Dlatego zawsze istnieje możliwość odpokutowania lub odstępstwa. Zatem proroctwo jest zawsze uzależnione od ludzkiej reakcji na proroctwo i intencji proroctwa sądu.

Cóż, nie jest to powiedziane, ale jego intencją jest doprowadzenie do pokuty. Tak więc, na przykład, gdy Micheasz prorokował, że Syjon zostanie zaorany jak pole i całkowicie zniszczony, właściwą reakcją był Ezechiasz. Pokutował i uniknął wyroku.

Micheasz nigdy nie nawoływał do pokuty. Było to założenie, założenie, że jeśli Bóg przepowiada sąd, zrozumiano, że jeśli pokutujesz, sąd ten nie nastąpi. To samo mają z Jonaszem, że Jonasz głosił 40 dni, a Niniwa zostanie zniszczona.

Ale nie chciał iść, bo wiedział, że jeśli ludzie odpokutują, sąd nie nadejdzie. To było założenie. Jest to założenie literatury proroczej, które jest zawsze warunkowe.

Ale kiedy Bóg składa przysięgę, jest ona nieodwołalna. Zostało to ładnie rozwinięte przez Richarda Pratta. Przytaczam tam jego bibliografię.

To w esejach, które bardzo uprzejmie napisano na moją cześć na drodze mądrości. Ma więc cały esej na temat warunkowości proroctw i bezwarunkowości przysięg. Zatem jest to przysięga i na zawsze pozostanie kapłanem na wzór Melchizedeka, niezmiennym.

Kapłan był oczywiście tym, który pośredniczył w panowaniu między Bogiem a ludem i ludem w Bogu. Po tej recytacji, którą mówi Pan, jesteś kapłanem na zawsze, jak Melchizedek i co się z tym wiąże. Jest to kapłaństwo, które poprzedza kapłaństwo Aarona.

To jest wieczne kapłaństwo. Zatem Jezus jest jak wieczne kapłaństwo Melchizedeka. Ale nie mam czasu tego rozwijać.

To jest List do Hebrajczyków i będę musiał go pominąć. Ale teraz mamy refleksję proroka. Pan jest po twojej prawicy.

A Pan jest teraz innym słowem niż Pan w wersecie pierwszym. W wersecie pierwszym Jahwe mówi do Adonai, mojego pana. Ale teraz, gdy jest napisane: Pan przysiągł w wersecie czwartym, to jest Pan.

A teraz Pan jest po twojej prawicy. To też powinno być pisane wielkimi literami. Jest to słowo Adonai, które odnosi się do Boga jako Pana wszystkiego.

Zakończenie I wskazuje na par Excellence. On jest Panem wszystkiego. A on jest po twojej prawicy, czyli na stanowisku władzy.

On zetrze lub roztrzaska królów w dniu pomsty, o którym mówiliśmy. Król wykona wyrok wśród narodów. Mesjasz, powiadam, będzie sądził ziemię i narody.

Wypełni dolinę trupami. Nacisk położony jest na Jego ukaranie narodów, co wypełni się podczas Jego drugiego przyjścia. A potem jest napisane, że roztrzaska głowę nad szeroką ziemią.

Może to być nawiązanie do Szatana, chociaż nie sądzę. Myślę, że jest to liczba pojedyncza zbiorowa i odnosi się do władców ziemi. Przy okazji napije się ze strumienia, czyli dopełni swoje zwycięstwo.

Potok to hebrajskie słowo oznaczające wadi. Obraz ten wskazuje, że nawet na pustynnych obszarach szerokiej ziemi Bóg zaopatrzy Mesjasza w obfitą ilość wody, aby ugasić i odświeżyć jego pragnienie, aby mógł wykonać swoje zadanie. Zamierza więc napić się z wadi pełnego tryskającej wody, aby móc dokończyć swoją pracę.

Będzie to robił po drodze i będzie maszerował triumfalnie w swoim światowym podboju. Napije się, bo w drodze i obraz jest taki, że robi sobie chwilową przerwę, żeby się odświeżyć. Piszę więc, że ani pustynia, ani zmęczenie nie powstrzymają go w jego pragnieniu położenia kresu tyranii.

I cytuję Liwiusza, rzymskiego historyka, który powiedział, że groza rzymskiego imienia będzie taka, że gdy armia rzymska oblegnie miasto, nic go nie poruszy, ani surowość zimy, ani zmęczenie miesiącami i lat, że nie zna końca prócz zwycięstwa i jest gotowa. Jeśli szybkie i nagłe uderzenie nie pomoże, będzie trwać aż do osiągnięcia zwycięstwa. I taki jest obraz tego króla.

Będzie pił w swoim marszu, aby ustanowić królestwo Boże aż po krańce ziemi. Jest to obraz, jak sądzę, potężna metafora przedstawiająca króla odświeżającego się i dążącego do końca, niezależnie od tego, jakie są od niego wymagane rygory. I tak na koniec podnosi głowę, co jest oznaką jego zwycięstwa.

Oto Psalm 110, kolejna wspaniała liturgia koronacyjna.

To jest dr Bruce Waltke w swoim nauczaniu na temat Księgi Psalmów. To jest sesja nr 22, Podejście liturgiczne, Psalm koronacyjny, Psalm 110.